

מסכת תענית דף כז

- **משנה כז.** אלו הן מעמדות, לפי שנאמר צו את בני ישראל.....
- **גמ' כז.** ה"ק אלו הן מעמדות, ועוד מה טעם תקנו מעמדות, לפי שנא' צו את בני..... התקינו נביאים הראשונים....
- **ת"ר כ"ד** משמרות בארץ ישראל, וי"ב מהם ביריחו, דהיינו כשהגיע זמן המשמר לעלות, חצי המשמר של הכהנים והלויים היו עולים לירושלים לעבודה, וחצי המשמר היו עולים ליריחו, כדי שיספקו מים ומזון לאחיהם שבירושלים. נמצא שחציה של הכ"ד משמרות, דהיינו י"ב משמרות היו ביריחו במשמר שלו.

אמר רב יהודה אמר שמואל	במתניתא תנא ר"ש בן אלעזר אומר	
מעכבין את הקרבן		כהנים, לויים, (וישראלים)
אין מעכבין את הקרבן	מעכבין את הקרבן	כלי שיר
עיקר שירה בפה	עיקר שירה בכלי	במאי קמיפלגי

דוד	שמואל	משה	
כ"ד משמרות	ט"ז משמרות	ח' משמרות ארבעה מאלעזר וארבעה מאיתמר	רב חמא בר גוריא אמר רב
קושיא - משמע ששניהם ביחד עשו מח' לכ"ד משמרות? תירוץ - שניהם עשו, שמואל בט"ז, ודוד בכ"ד		ח' משמרות ארבעה מאלעזר וארבעה מאיתמר	מיתבי (ברייתא ראשונה)
כ"ד משמרות, ואין תיובתא לרב חמא, שרב חמא כברייתא ראשונה		ט"ז משמרות שמונה מאלעזר ושמונה מאיתמר	תניא אידך

- **ת"ר ד'** משמרות עלו מן הגולה, ואלו הן, ידעיה, חרים, פשחור, ואימר.
- **עמדו נביאים הראשונים** וחלקום והעמידום על כ"ד, ונעשו גורלות לסדר של שש בידעיה, ושש בחרים וכו'
- **ותקנו** שאפילו אם יבא יהויריב ראש משמרת בבית ראשון, לא ידחה ידעיה ממקומו, אלא ידעיה עיקר, ושש דידעיה עושין אותן ה' שלא להרבות במשמרות, ויהויריב טפל לו.

מסכת תענית דף כז:

קושית הגמ' - אמאי קורין המעמדות במעשה בראשית?

ר' יעקב בר אחא אמר רב אסי - המעמדות קורין במעשה בראשית כיון שבזכות המעמדות נתקיימו שמים וארץ, שהעולם מתקיים על ידי ישראל, וישראל מתקיים ע"י הקרבנות בזמן הבית, שבזכות הקרבנות ה' מוחל להם על כל עונותיהם, ובזמן שאין בית המקדש קיים, ע"י שקוראין בקרבנות.

ת"ר אנשי מעמדות בירושלים מתפללין על קרבן אחיהם שיתקבל ברצון, ובשאר עירות מתכנסין לבית הכנסת. ויושבין ד' תעניות:

באחד בשבת	לא היו מתענין. ר' יוחנן אמר משום הנוצרים, ר' שמואל בר נחמני אמר משום שהוא שלישי ליצירה, ר"ל אמר משום הנשמה יתירה שניטלה במוצאי שבת.
בשני בשבת	מתענין על יורדי הים, דכתיב בשני "יהי רקיע בתוך המים".
בשלישי בשבת	מתענין על הולכי מדבריות, דכתיב ביום השלישי "ותראה היבשה".
ברביעי בשבת	מתענין על אסכרא שלא תפול על התנוקות, שביום רביעי נתלו המאורות, ו"מארת" כתיב.
בחמישי בשבת	מתענין על עוברות שלא יפילו ומיניקות שיניקו את בניהם, דכתיב ביום החמישי "שרצו המים שרץ נפש חיה".
בערב שבת	לא היו מתענין מפני כבוד השבת....
בשבת	ק"ו בשבת עצמה.

קושית הגמ' - במשנה כו. תני ביום הראשון בראשית ויהי רקיע, ותנא "בראשית" בשנים ו"יהי רקיע" באחת, ובשלמא יהי רקיע באחד שיש בו ג' פסוקים, אבל בראשית שיש בו ה' פסוקים, האיך שייך בו שני עליות, הא תניא הקורא בתורה אל יפחות מג' פסוקים?

רב - דולג, דהראשון קורא ג' פסוקים, והשני דולג לאחור, וקורא הפסוק האחרון שקרא הראשון עם שני הפסוקים הנשארים. ורב לא אמר לפסוק הפסוק השלישי לשנים, דקסבר כל פסוקא דלא פסקיה משה, אנן לא פסקינן ליה.

שמואל - פוסק, ולא אמר דולג, גזירה משום הנכנסין (שיהו סוברין שהראשון לא קרא אלא ב' פסוקים) והיוצאים (שיהו סוברין שהשני לא יקרא אלא ב' פסוקים). ואע"פ שרב חנינא קרא לא היה פוסק הפסוקים אלא לתנוקות של בית רבן משום שעת הדחק, הכא נמי הוי שעת הדחק משום הנכנסין והיוצאין, ולכן פוסק.

מיתבי - פרשה של ו' פסוקים קורא שנים, ושל ה' פסוקים, הראשון קורא ג', והשני קורא ב' מפרשה זו וא' מפרשה אחרת, וי"א ג' לפי שאין מתחילין בפרשה פחות מג' פסוקים, ואמאי לא אמרינן דולג או פוסק?

תירוץ הגמ' - שאני התם דאית ליה רווחא, שיכול לקרות מפרשה אחרת, משא"כ הכא דלא מצי למיקרי אלא בראשית ויהי רקיע.